

Ako chlapec som rád chodieval do našej krásnej prírody, ktorá hrá všetkými farbami a ozýva sa rôznymi hlasmi. Rád som hľadel na rozkvitnuté sady a lúky. Počúval som spev vtákov aj hlasy lesnej zveri i žblnkot horských potôčikov. V tejto harmónii tvorstva a hlasu prírody so vydržal sedieť celé hodiny, premýšľať a obdivovať krásny Boží svet.

Raz som bol s premýšľania vyrušený jemným dotykom. Na ruku mi vyšiel malý mravček. Súčasne mi vedľa ucha zabzučala včielka a kdesi v hĺbke lesa bolo počuť hlas dravej zveri. Ako na dôvažok uštipla ma dotieravá mucha. Hľa, stvorenie je vo svojom pracovnom pohybe. Každý tvor má svoju prácu a ako poctivo si ju vykonáva, myslím si, aké je to Božie stvorenie rozmanité a zaujímavé.

Myšlienky sa mi rojili v hlave. Začal som si uvedomovať svoju bytosť – osobnosť človeka. Komu mám ďakovať za to, že som človek, že mám rozum, cit a slobodnú vôľu? Ved' práve tak, ako som človekom, mohol som byť aj zvieraťom, včielkou, ktorá na blízkom kvete usilovne zbierala nektár, alebo dotieravou muchou, od ktorej ma ešte páčila pokožka. Mohol som byť tiež malým mravčekom, ktorý práve vyšiel na moju ruku a zostal tam nehybne stáť. Snáď cítil, že mravec a človek majú jedného Stvoriteľa. Vidiac tieto obrovské protiklady v prírode, výšky a hĺbky, veľkosť

a malosť, rôzne určenia stvorenstva, začal som si uvedomovať existenciu Boha – Stvoriteľa. Zároveň som pocítil veľkú radosť, že ja som človek. Z toho mi plynú veľké výhody, ale aj veľká zodpovednosť voči ostatnému stvoreniu na zemi.

K tomuto veľkému objavu v prírode som prišiel ako dvanásťročný chlapec. Bolo to pre mňa zvláštne pochopiť, že som človekom a nie malým mravcom, že mám veľké možnosti uplatniť sa v ľudskej osobnosti na zemi. V tomto vedomí som žil niekoľko rokov. Malý mravec, včielka, mucha, ktoré ma vtedy svojím nižším určením v prírode upozornili na výsostné postavenie človeka, sú už dávno premenené na prach. Svoju Bohom určenú úlohu vo svojej krátkej existencii splnili. Ja, človek, žijem dodnes a svoje veľké možnosti som ešte nijako užitočne nevyužil. Nijako som Bohu neprejavil svoju vďačnosť za to, že som človekom. Takto som premýšľal ako dvadsaťpäť ročný muž. Často som uvidel mravca, včielku, muchu alebo iné zviera, pomyslel som si: Oni stále poslúchajú a plnia úlohy, čo im dal Boh. Kedy ja začnem poslúchať a oslavovať svojho Boha – Stvoriteľa? Začal som závidieť tým malým tvorom na zemi, že oni to dodnes robia, len ja – človek – nie. Závidel som aj nebeským telesám, že poslúchajú a svojim spôsobom oslavujú Stvoriteľa, len ja nie.

Každé stvorenie na zemi aj vo vodách prejavuje vďačnosť svojmu Stvoriteľovi za to, že je práve tým, čím je. Poslušne plní úlohu, ku ktorej bolo určené. Len človek – koruna stvorenia – neposlúcha a vzdorovite mlčí. Zostáva síce vo svojej podstate Božím obrazom, čo sa prejavuje v jeho intelektu, ale nie je za to vďačný svojmu Stvoriteľovi. Čo pohne človeka k vďačnosti? Tichý Boží hlas, alebo veľké objavy v prírode...? Jeho veľké úspechy, alebo stroskotanie pyšného „ja“? Kedy sa rozhodne poslúchať a uznávať svojho Stvoriteľa? Na to si musí odpovedať každý sám, pretože aj každý sám je zodpovedný pred Bohom.